

lijk niets tegen elkaar gezegd. Buken had niet gedurfd; en Anneke zat naast heur broer. Maar gesproken of niet, Buken was verliefd, hij kon er niet van slapen. Hij draaide zijn hoofd naar den muur om niet verstrooid te zijn door den maneschijn en dacht aan Anneken.

Anneken was eigenlijk van beteren stand dan hij. De sekretaris had twee eigen huizen op de plaats staan; en ze vertelden dat hij met een pak akties in zijn koffer zat en de broer van Anneken studeerde voor advokaat; dat werd een groot man in de streek. En Buken was maar een arme boerenjongen....

Maar toen ging Buken weer denken aan het woord van zijn vader: Buken jongen, gij zult later nog wel zijn.... Als dat wáár was, dan stak hij direkt zijn stoute schoenen aan en hij ging naar den sekretaris om Anneke's hand te vragen. En toen kreeg Buken opeens een lumineus gedacht, want de liefde is slim. Hij moest lachen in zijn eigen, van deugd maar ook een beetje valsch.... Ja, laat Buken maar eens doen. En Buken was niet meer te erkennen; hij sprak weer en hij was weer gedienschtig, lijk een kind voor zijne ouders zijn moest. 't Was precies of Buken den eenen of anderen dag op zijn knieën zou vallen en zeggen: Nonkel Baptist en tante Emma, ik heb spijt dat ik u dat vroeger heb aangedaan en ik vraag pardon, en ik zal het nooit meer doen.

Nonkel Baptist en tante Emma wisten niet waar ze 't hadden van geluk. Nonkel zei: ze moeten dat kind vroeger opgemaakt hebben tegen ons, want anders zou hij dat nooit gedaan hebben. En tante Emma kroop een beetje dichtër in bed bij nonkel en zei: Baptist: we moeten er voor zorgen dat Buken het goed heeft, als wij er niet meer zijn. Buken is toch gelijk ons eigen bloed.

Buken werd ongedurig en weemoedig van verlangen. En soms begon hij te twifelen aan Anneke's liefde. Want eigenlijk had ze er hem nooit een woord over gezegd; vriendelijk genoeg, wanneer ze elkaar tegenkwamen; maar dat lag ook een beetje in haar karakter en toen Buken haar eens uit Oostende, waar hij met de fanfaren heengegaan was, een kaart zond, dierf hij er zijnen naam niet onder zetten. Zoo kon dat niet blijven duren. Ze moet weten dat ik haar geren zie, zei Buken. En toen Anneken dien valavond van de naaister terugkwam, stond Buken daar opeens achter de beukenhaag en hij ging mee. Buken was zelf een beetje verrast, zoodat hij vergat te beginnen met het begin en ineens zei hij: Anneken, ik heb ook iets te verwachten, hoor, ik kan nog niet precies zeggen hoeveel, maar ge zult dat zien...

— Ja, zei Anneke, ja, dat zal wel. Ze moest een beetje lachen. En omdat Buken dacht dat ze nog niet overtuigd was, voegde ze er nog bij: uw nonkel en tante zullen wel voor u zorgen.

Ja maar, ja maar, Buken bedoelde nog iets meer. Hij gremelde zoo eens en hij keek eens rond of er niemand omtrent was, maar hij zei het toch niet. Anneken, dat zal ik u later wel eens vertellen.